

Умало едно време един дядо и една баба.
– Бабо, изпечи ми питка! – помолил веднъж дядото.
– Защо да не ти изпека, дядо, но вече нямаме брашно!
– Ех, и ти, бабо! Помети хамбара, изстържи ноцвите, ще се събере брашно.

Послушала го бабата, събрала две шепи брашно. Направила питка за чудо и приказ, сложила я на прозорчето да изстине. Постояла питката, постояла, омръзнало ѝ да стои. Скочила и се търкулнала: от прозорчето – на двора, от двора – през портичката, от портичката – по пътеката...

